

mig, jeg vidste jo ikke, at Sagen vilde komme offentlig frem paa et Tidspunkt, hvor han ikke mere kunde udtale sig; og jeg fik Meddelelsen af ham under fuldstændigt Tavshedsløfte, saa at jeg ikke maatte omtale Sagen, forinden den fra anden Side kom frem, da Formaalet med Hjælpen skulde være, at det skete saa hemmeligt, at end ikke den By, i hvilken de to Pengeinstitutter fandtes, fik noget at vide om, at der havde været noget galt fat med dem. Naar han ikke vilde hjælpe Banken, tror jeg, det laa i — ja, man skal jo være meget varsom med at referere Udtalelser fra en Mand, der ikke mere kan bekræfte eller benægte Gengivelsen; jeg kan ikke nøjagtigt gengive Udtalelsen, men hans Mening var omtrent den: Den Bank behøve vi ikke at interessere os for, den har mægtige Forbindelser, Fanden hytter nok sine. Saadan noget lignende var i alt Fald Meningen, at det var Sparekassen, der skulde sikres, og ikke Banken. Han mente derfor, det var nødvendigt alene at tilskyde et Beløb til Fredericia Sparekasse, men ikke til Fredericia Bank.

Man vil derfor forstaa min Overraskelse, naar jeg nu faar at se, at der er kommet et Forslag, bygget paa en Skrivelse fra Finansminister Vilhelm Lassen. Jeg vil indrømme, at denne Skrivelse er saa vag, at der kan laves alt muligt paa Grundlag af den; denne Skrivelse siger, at det er ikke Finansministeren, der bestemmer, hvem der skal ydes Garanti for af de Pengeinstitutter, det staaar daarligt til med, men det er Statens to Repræsentanter, der kunne give deres Tilslutning i Bankkomitéen, hvor denne maatte finde Anledning til at yde Garanti overfor Sparere i Pengeinstitutter, mod hvilke et *run* er iværksat eller kan befrygtes, og hvis Fald det under de forhaandenværende Forhold maa anses for heldigt at undgaa. Det var den Bemyndigelse, som Vilhelm Lassen senere efter Samtalen med mig gav Bankkomitéen til at foretage Foranstaltninger. Nu staaer der jo udtrykkelig i Lovforslaget, at Fredericia Sparekasse dækkes ikke af den Garanti, som er given. Det er Fredericia Bank, der sikres; der garanteres, hvad den skylder til private, derimod ikke til de 5 garanterende Banker eller til offentlige Pengeinstitutter; det vil med andre Ord sige, at Fredericia Sparekasse vil slet ingen Ting faa. Der er noget vagt her i Lovens Bestemmelser. Hvad er Meningen? Betyder det, at Fredericia Sparekasse, som har 375,000 Kr. til gode i Fredericia Bank, ikke kan faa disse Penge, eller kan den gøre

Krav paa dem og faa dem udbetalt ratevis, hvorved Bankgarantien, Statsgarantien til Fredericia Bank øges i samme Forhold? I saa Fald har den jo mindre i Behold til at dække sine Sparere. Eller slaas der helt Bom for, saa Fredericia Sparekasse ikke faar en eneste Øre af sine Penge? Det kan jo dog ikke være Tilfældet, thi hvis Bankgarantien ikke var indtraadt, og hvis Sparekassen var kommen til Fredericia Bank og havde sagt: Vi maa have vort Tilgodehavende, saa vilde Fredericia Sparekasse have kunnet faa 66 pCt. af sine 375,000 Kr., og da man har en Reservefond paa 278,000 Kr., vilde man kunne sige: Vi ere solvente og have endda en Kassebeholdning paa 100,000 Kr. I Dag staae de faktisk og mangle 375,000 Kr. eller rettere, naar Reservefonden bruges, 100,000 Kr. af Sparekassens Tilgodehavende. Der maa være Forhold her, som sikre Sparekassen mod at blive insolvent, fordi den i god Tro har anbragt sine Penge i Banken og har haft dem staaende der paa Folio. Jeg skal senere komme tilbage til de mærkelige personlige Forhold, der have været til Stede i Fredericia, hvor Banken og Sparekassen flød ud i eet, i det i alt væsentligt samme Pengeinstitut

Der maa siden Vilhelm Lassens Samtale med mig have været Kræfter i Virksomhed; det maa have været saadan, at Fanden har hyttet sine — et saadant eller lignende Udtryk var det, Vilhelm Lassen brugte —, hvis man nu faar det lavet om saadan, at det bliver Banken, der bliver garanteret, og at Staten kommer med, medens den Garanti, som daværende Finansminister Lassen mente, at det var nødvendigt at yde Sparekassen, ikke bliver til noget, og Sparekassen faar ingen Ting. Der maa være sket noget i Mellemtiden, som det vilde være interessant at faa opklaret, og da jeg antager, at Vilhelm Lassen, skønt han den Gang ikke forelagde Sagen hverken for Rigsdagen eller for Finansudvalget, i det mindste har drøftet Sagen i et Ministermøde, vil det have stor Interesse at faa oplyst, om ikke Vilhelm Lassen netop den Gang har tænkt paa Fredericia Sparekasse, idet han ikke blot overfor mig, men ogsaa de Steder, hvor man har drøftet Sagen, har gjort bestemt gældende, at det var Fredericia Sparekasse, der skulde hjælpes, og ikke Fredericia Bank. Jeg antager, at det Udvalg, som vil blive nedsat om Sagen, vil kunne faa Oplysning om det, idet det vil være interessant at faa opklaret den Virksomhed, der her maa være udfoldet fra Ban-